

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4119/2025
03.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства - Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 492/23 од 09.10.2024. године, у седници одржаној 03.04.2025. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 492/23 од 09.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 492/23 од 09.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 492/23 од 09.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду Прр1 175/22 од 04.04.2023. године у ставу првом и другом изреке, којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиле па је обавезана тужена да тужили на име накнаде материјалне штете услед повреде права на суђење у разумном року, исплати износ од 1.806,00 динара са законском затезном каматом од 29.03.2022. године до коначне исплате, а одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се тужена обавезе да јој на досуђени износ од 1.806,00 динара исплати законску затезну камату почев од 04.01.2002. године закључно са 28.03.2022. године као неоснован. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду Прр1 175/22 од 04.04.2023. године па је обавезана тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 46.800,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење па до исплате. Ставом трећим изреке одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, Закона о облигационим односима, Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, цитираних у образложењу првостепене пресуде, обавезана је тужена да тужили накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, у висини неисплаћеног потраживања из радног односа, чија је висина утврђена решењем Трговинског суда у Београду Ст 4/02 од 26.02.2003. године. Ово због тога што поступак стечаја над стечајним дужником „Беобанка“ а.д. Београд, покренут решењем Трговинског суда у Београду Ст 4/02 од 03.01.2002. године, у којем је тужили признато потраживање из радног односа, није окончан ни након доношења решења Привредног суда у Београду Р4 Ст 4884/21 од 17.11.2021. године, којим је усвојен приговор овде тужиле, утврђено да јој је у поступку који се води пред Привредним судом у Београду под бројем Ст 56/10 повређено право на суђење у разумном року и наложено стечајном судији да у року од четири месеца од дана пријема решења предузме све потребне мере и радње у циљу окончања стечајног поступка.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, одлуку о основаности тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, какво је Привредно друштво „Беобанка“ а.д. Београд, у односу на које тужилца има новчано потраживање из радног односа, донели у складу са судском праксом овог суда, израженом у пресуди Рев 878/2019 од 14.03.2019. године, донетој у истоветном чињенично-правном спору и у складу са правним становиштем израженим у бројним одлукама Европског суда за људска права (Маринковић против Србије дана 22.10.2013. године по представци број 5353/11, Качапор и други против Србије дана 15.01.2008. године по представци број 2269/06, Црнишанин и други против Србије дана 13.01.2009. године по представци број 35835/05 идр.) и одлукама Уставног суда Републике Србије (Уж 7912/2014 од 09.06.2016. године; Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године и др.).

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.03.2022. године. Вредност предмета спора је износ од 1.806,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**